

Brangūs draugai,

Po piligriminės kelionės Lorete dabar suprantu, kokį lemiamą, apšviečiantį mūsų charizmą, kurią Bažnyčia pripažino kaip mūsų ėjimo pradžia, vaidmenį suvaidino Kristaus Motinos asmenybė/asmuo.

Siunčiu Jums keletą savo pamąstymų tekstą, nuolankiai prašydamas melsti kiekvieną dieną Dvasią, kad suteiktų mums reikiamos pagalbos: kaip pirmiesiems Apaštalams.

Užtikrinu Jus, kad mėginsiu palaikyti bet kokiuose klausimuose, abejonėse ar netikrumuose, kad mūsų širdis išliktų ištikima.

„O, savojo sūnaus duktė, mergele ir motina, romumo bei rimties nepasiekta viršūne visagale”.

1) Dantės *Himnas Mergelei* sutampa su būties išaukštinimu, su galutiniu sąmoningumo žmogaus, kuris stovi priešais „realybės” būtį, siekimu - (realybė), kuri negimsta iš savęs, bet sukurta neapsakomos/nepaprastos (*focus*) ugnies: iš tikrųjų, realybė yra sukurta.

Didžiausia drama, kad Esatis melstų, jog žmogus ją pripažintų. Tai laisvės drama, kurią turi išgyventi „aš”: prisišliejimas prie fakto, jog žmogus turi būti nuolatos išaukštinamas realybės atgimimo, atkūrimo, kurį Dievo Motinos asmenyje sujaukina Begalybė. Dievo Motinos asmuo yra krikščioniškos asmenybės kūrimasis.

Pagrindinis krikščionybės principas yra laisvė, kuri yra vienintelė žmogaus nebaigtinumo išraiška. O šis nebaigtinumas atsiskleidžia baigtinume, kurį žmogus išgyvena.

Žmogaus laisvė yra žmogaus išsigelbėjimas. Dabar išsigelbėjimas yra žmogui atsiskleidžianti Dievo Paslaptis. Dievo Motina visiškai gerbė Dievo laisvę, išgelbėjo jo laisvę; pakluso Dievui, nes gerbė jo laisvę: neiškėlė jam savo metodo. Tai pirmasis Dievo apsireiškimas.

2) Asmuo, asmens „tu” yra vieta tikro gyvybę teikiančio kilnumo, nuolatos įsisąmoninančio didįjį pažadą (visada aukštesnį už jį), kuris viešpatauja visame Dvasios veikime: Dievas kuria žmogų ir išreiškia troškimo išsiveržimą, tai begalinis troškimas, kaip mums begalinio dinamizmo ugnis palyginus su laikiniu šaltiniu. Dievas yra troškimo išsiveržimo matas, nes Dievas yra troškimo matas. Tik turėdamas galvoje Dievą, pastebi, kad tai, ką turi, yra beribė versmė.

Tai reiškia, kad Dvasia prikelia žmoguje žodį, piešinį/planą, kuris jį apibūdina. O šis žodis sutampa su skelbiančia/misionieriška galia, tai yra grįžta į savosios žemės laukus kaip provokuojantis iššūkis.

3) Žmogaus įsipareigojimo visuma paverčia „vienu”, vienu tai, kas būtų laikinai esanti šviesa: galutinė amžinos meilingosios paslapties formulė, svaiginantis dramatiškumas, kuriame “tu” išsiveržia iš visų dalykų į visatos glėbį.

4) Taip meilė yra esanti/dalyvaujanti formulė prieš tai, kas liktų visiškai vienadieniškumas.

Spiritus est Deus, Dvasia yra Dievas, o Dievo Dvasia yra meilė: *Deus charitas est* (Trejybės esmė yra trys, kurie myli vienas kitą). Esaties esmė yra meilė, tai yra didysis

atskleidimas. Todėl moralės įstatymas yra visiškai apibrėžtas artimo meilės/gailestingumo terminu.

5) Taigi artimo meilė/gailestingumas atsiskleidžia kaip vienintelė moralumo formulė, kuri pasirodo kaip vilties, neišblėstančios vilties ekstazė. „Esi vilties versmė nesudrumsta”.

Viltis:..... tai nėra apdovanojimas, kad „aš” būtų šaunus, bet kad „aš” gyventų vilties ekstazėje.

Viltis yra gyvybinga, džiaugsminga formulė ir savo gūsiu, savo turinio tyrumu vadinama viso žmogiškumo vaizdu: artimo meilė/gailestingumas kaip moralumo forma.

Taip, kai Kristus stovėjo priešais jaunąjį turtuolį: „Eik, parduok viską, ką turi, ir keliauk su manimi”, tie žodžiai buvo moralumo forma, jaunuolis neturėjo daug jėgų ir Juo nesekė.

Visa tai, kas atsitinka, yra malonė, o visa malonė yra tame „Tu” , kuriame įvyksta išsipildymas.

6) Žmogaus širdyje iš gailestingumo ir iš atleidimo, iš begalinio turtingumo džiaugsmas išplinta kaip beribė šviesa, kuri užtikrina kuriančiojo gėrio intensyvumą/jėgą.

7) Žmogiška „muzika” yra scena, kurioje viskas atsitinka: o Paslaptis tampa žmonių tauta ir Begalybės „choru”. Taip realizuojasi krikščioniškos asmenybės emfazė: keliesi rytais, kad eitum į mišias, kad tavim rūpintųsi, kad eitum dirbti, dėl vaikų... keliesi dėl Kristaus įvykio išsiveržimo tavyje.

Linkėjimai Jums, Jūsų šeimoms ir Jūsų bendruomenėms.

Mons. Luigi Giussani

Milanas, 2003 m. birželio 22 d.